గమనిక

మామూలుగా ప్రచురణకు రచనలు 'ఎడిటర్, ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక, ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎస్టేట్స్, మద్రాసు-2,కు పంప వలసి ఉన్నది. పోటీలకు అయితే కవరుమీద పోటీ పేరు స్పష్టంగా వ్రాయాలి.

రేఖా చిత్రాలు, డిజైనులు ఇండియన్ ఇంక్‌తో వేసినవి మాత్రమే ప్రచురణకు పరిశీలించడం జరుగుతుంది. వాటిని మడిచి కవరులో పంపవచ్చు.

ఎడిటర్

పండిత డి. గోపాలాచార్యులవారి
జీవామృతం
ఆరోగ్యానికి బలానికి
ఆయుర్వేదాశ్రమమ్ ప్రైవేట్ లిమిటెడ్
మదరాసు-17

చెమటకాయలు

నికోసబ్బు రుద్దు కొని స్నానము చేస్తే అది సెదదీర్చి చెమట కాయలనుండి ఉపశమనము కలిగించును. మరియు అది శరీరదుర్గంధము లేకుండాచేయును.

నికో
క్రిమిసంహారక సబ్బు
పార్క్-డేవిస్ ఉత్పత్తి

NAS 6513b

మా రాజు హాస్పిటలుకు రమ్మంటే వెళ్ళాను. తిరిగివస్తూంటే బూట్లు టకటకమని వినిపించాయి. తిరిగిచూద్దును గదా ఓ చిరునవ్వు నవ్వింది నర్సు. మార్గరెట్‌ను గుర్తించాను. ఆమెను కలుసుకోవటం నా కేమంత సంతోషం అనిపించలేదు.

"హలో ! కులాసా?" అంది.

తల ఊపాను.

"హాస్పిటలుకు ఎందుకు వచ్చారు?"

"మా స్నేహితుడు ఇక్కడ వైద్యం చేయించు కొంటున్నాడు" అన్నాను రాజాకేసి చూపిస్తూ.

"ఏం పాపం?"

"అప్పుడప్పుడు కడుపునొప్పి వస్తుందండి" అన్నాడు రాజా. ఇక వెళతామన్నట్లు కదిలాము.

"పదండి. గేటుదాకా వస్తాను" అంది ఆమె.

నాకు అయిష్టంగానే ఉంది. సభ్యతకోసం నవ్వుతూ, "ఎందుకా శ్రమ?" అన్నాను.

"నాకు శ్రమేమిటి?" అంది.

నిజమే. తనకు శ్రమేమిటి? ఎల్సీని గురించి తా నేన్నో చెపుతుందనీ, అవన్నీ నాకు బాధ కలిగిస్తాయనీ తెలుసు. కాని, వినక తప్పదు.

"ఎల్సీ నీ దగ్గిరికి ఎప్పుడయినా వచ్చిందా ఈ మధ్య?"

విశ్చలంగా ఆమె ముఖంకేసి చూశాను. "నా దగ్గిరికి ఎందుకు వస్తుంది?"

"నిజమే. మీ వంటి గౌరవనీయుల దగ్గిరికి వచ్చే అర్హత దాని కెక్కడుంది? నాకు, వాళ్ళమ్మా నాన్నలకు చాలా కళంకం తెచ్చింది. మా క్వార్టర్సులో తలెత్తుకు తిరగలేకుండా ఉన్నాను."

'తల దించుకు తిరుగు! వద్దన్న దెవరు?' అను కున్నాను కష్టంగా.

"వాళ్ళ నాన్నకు ఈ విషయాలన్నీ బాగా తెలిసినట్లు లేదు. నేను తప్పక వ్రాస్తాను."

ఉలిక్కి పడ్డాను. ఆయన చండశాసనుడని విన్నాను. తెలిసీ తెలియని ఎల్సీ తప్పులకు ఏ శిక్ష విధిస్తాడో మరి!

"పిస్సీ, పిస్సీ అంటూ ఎంతో ప్రేమ ఒలకబోసింది. నే నెంతో అభిమానం చూపినందుకు మంచి ప్రతిఫలమే ముట్టజెప్పింది."

"ఏమయిందంటారు ఇంతకూ?"

"ఏమి కావాలో అంతా అయింది. 'అడ్డమైన మగ వాళ్ళతోను స్నేహం చెయ్యవద్దమ్మా. నీ జీవితం పాడవుతుంది' అని ఎంతో చెప్పి, చూశాను. కాని, విని పించుకోలేదు. మీ వంటి గౌరవనీయులు, పెద్ద మనుష్యులు అయితే ఫరవాలేదుకాని కంటికి కనిపించిన ప్రతివాడితోనూ స్నేహమే. పబ్లిక్ పార్కులో తనకు ప్రేమ ప్రదర్శనలేమిటి, బాబూ? ఎవడి తలో ఒడిలో పెట్టుకొని ప్రేమగీతాలు పాడిందని అందరూ చెబు తూంటే సిగ్గుతో చచ్చిపోయాను. ఇదేమని అడిగితే నే నెంతో సంకుచితురాలిననీ, మా ఇంట్లో ఉంటే లేని పాపాలు చుట్టుకుంటాయనీ నానా మాటలు అని వెళ్ళింది."

కోపంలో ఎల్సీ మొహం ఎంత ఎర్రబడుతుందో నాకు బాగా తెలుసు.

"మా బంధువుల అమ్మాయని ఇంతో అంతో గౌరవం ఉండేది. ఇప్పుడు బజారు స్త్రీకి ఉన్న విలువే దానికీ ఉంది ఈ ఊళ్లో."

నా గుండెల్లో బలంగా పొడిచినట్లయింది.

"ఎల్సీతో మీకూ పరిచయం ఉందని తెలుసు. ఆ స్నేహాన్ని ఆట్టే పొడిగిస్తే మీ పరువు ప్రతిష్ఠలు బూడిద అవుతాయి. అసలు ఇంతకూ తను ఎక్కడ ఉందో తెలుసా?"

పాలిపోయిన ముఖంతో తెలీదని తల ఊపాను.

"ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఎందుకు చెబుతుందీ? ఎవడి తోనో లేచిపోయిన బావుంటాయె."

నా ముఖం ఎలా ఉందో ఊహించలేకపోయాను. ఈమె ఈపాటి ఇంతటితో ఆపితే బాగుంటుందని వాచీ చూసుకున్నాను.

నా ఇబ్బంది కనిపెట్టిన రాజా, "టైమయింది, రాబర్ట్" అన్నాడు.

మార్గరెట్ తల ఊపుతూ, "స్కూలు టైమయిందా అప్పుడే? మిస్టర్ రాబర్ట్, ఎల్సీని గురించి ఏమయినా తెలిస్తే నాకు తెలియజెయ్యండి. మీరు మాత్రం జాగ్రత్తగా ఉండాలి. లేకపోతే..." అంది.

"థాంక్యూ" అని వడివడిగా వచ్చేశాను.

"ఏమిటోయ్ కథ?" అన్నాడు రాజా పరిహాసంగా.

నా ముఖంలో ఏ భావం కనిపించిందో వాడికి. వాలిక కొరుక్కుంటూ; "సారీ...నిన్ను బాధ పెట్టాలని అనలేదయ్యా" అన్నాడు.

స్కూలు చేరుకునే వరకు ఇద్దరం ఒక మాటయినా మాట్లాడుకోలేదు. ఆ రోజు అంతా చాలా బాధాకరంగా గడిచింది. సాయంకాలం ఇంటికి వెళ్తూంటే రాజా భుజం మీద చెయ్యివేసి, "నే నొకటి అడుగుతాను, అపార్థం చేసుకోవు కదూ?" అన్నాడు.

"ఏమిటి?" అన్నట్లు చూశాను. వాడు అడగ బోయేది ఆ మాత్రం ఊహించకపోలేదు.

"ఎల్సీ ఎవరు? ఆమెను గురించి నర్సు అంత నీచంగా చెప్పింది. ఎందుకని?"

"నాకేం తెలుసు? ఆమెనే అడిగితే పోయేదిగా!"

"క్షమించు, అబ్బాయ్. అంత కోపం దేనికి?"

"నాకు కోపం కూడానా?" అన్నాను విసురుగ

"నీవు ఒక రహస్య మానవుడవని తెలిసీ అడగటం నాదే బుద్ధి తక్కువ. ఇంతమాత్రాన మన స్నేహం దెబ్బ తింటుం దనుకోకు."

ఇంతలో మేము విడిపోవలిసిన సందు వచ్చింది. రాజా చెయ్యి స్నేహపూర్వకంగా నొక్కాను.

నా గది చేరుకోగానే పక్కమీద వాలిపోయాను. మగవాడికి ఏడ్చే అధికారం లేదంటారు. అలా ఏడిస్తే లోకువ కడతారు. కాని, ఎంత వేదన నాలో దాచుకో గలను? కళ్ళు మండిపోతూంటే ఎంతవరకు మగతగా పడుకున్నానో గుర్తులేదు. లైట్లు వెలగగానే కళ్ళు తెరిచాను. వెలుగు భరించలేక కళ్ళు చిట్లిస్తూ, "ఎవరు?" అన్నాను.

"నేనే" అన్నాడు రాజు మంచం దగ్గిరగా వస్తూ.

"నాకు తెలుసు నీవు ఈలాగే ఉంటావని. సాయం కాలం నుండి కాఫీనీళ్ళయినా తాగలేదనుకుంటానే?"

నా మొహం ఇంకోవేపు తిప్పుకున్నాను. నా భావాలన్నీ మొహంలోనే ప్రతిఫలిస్తూంటే వాడి కెలా చూపను?

"ఒరే నాన్నా, ఇటు తిరుగు. నీమొహం చూస్తాను. ఇంత బెంబేలు పడిపోతే ఎలా బాబూ? ఎంత బాధ

అనాహ్వానం

జె. భాగ్యలక్ష్మి

ప్రేమించగల శక్తి స్త్రీలో సహజంగా ఉన్నా తిరస్కారానికి తట్టుకొనగల ధైర్యం మాత్రం మృగ్యం. తిరస్కారం కూడా సహించి ప్రేమించగలిగితే ఆమెను ఏమని కీర్తించాలో తెలియదు.

అయినా గుండెలో దాచుకుని కుమిలిపోకపోతే, నీ స్నేహితుడితో పంచుకోరాదా? నీ ఆత్మగౌరవానికి భంగమేమోకదూ! స్నేహం చేస్తూ కూడా ఇటువంటి ఇనప తెరలు ఉంచుకోవటంలో నిన్ను మించిన వారు ఉండరు.''

''రాజా, నీ నుండి దాచాలని నేను ప్రయత్నించటం లేదురా. కాని, మనస్సులోని బాధ అటువంటిది. దాన్ని మాటల రూపంలో చిత్రించటం అంత సులభమేమీ కాదు.''

''ముందు మొహం కడుక్కో, రాబర్ట్. హోటలుకు వెళదాము.''

చల్లటి నీళ్లతో మొహం కడుక్కుంటే కాస్త హాయి అనిపించింది. భోజనం చేసేవరకు రాజా వదలలేదు. ఏవో మాటలు చెబుతూ నవ్వుతున్నాడు. నేనూ అర్థంలేకుండా అప్పుడప్పుడు జీవం లేని నవ్వు నవ్వాను.

హోటలునుండి రాగానే, ''సినిమాకు వెళదామా?'' అన్నాడు రాజా.

''ఎల్సీని గురించి వినాలని లేదా?''

''నీకు విశ్రాంతి కావాలి, రాబర్ట్. ఎల్సీ ఎవరైనా నీ అభిమానపాత్రురాలనీ, ఆమె హీనచరిత్రం విని కుమిలిపోతున్నావనీ తెలుసు. మరెప్పుడయినా ఆ సంగతి మాట్లాడుకుందాం కాని ప్రస్తుతం...''

''లేదు, రాజా. ఈ అవకాశం జారిపోతే మళ్లీ నీ కెప్పుడూ చెప్పలేకపోవచ్చు. నిన్ను మించిన స్నేహితుడు నా కెవ్వరున్నారు? చెబుతాను, విను'' అని కాస్త మౌనంగా ఉండి ప్రారంభించాను.

• • •

కిందటి సంవత్సరం స్కూలు తెరిచిన ఒక నెలకు కొత్తగా చేరింది సెకండరీ గ్రేడు టీచరు ఎలిజబెత్. చాలా రంగైన మొహం. లిప్‌స్టిక్ వేసుకుని బలే టిక్‌టాక్‌గా వచ్చింది. అందరూ ఆమెను వింతగా చూశారు. అంతకుముందు మన స్కూల్లో లేడీ టీచర్లు లేకపోవడం ఒక కారణం కావచ్చు. నేను ఆమె విషయం పెద్దగా పట్టించుకోలేదు.

చేరి రెండోరోజు కాబోలు, ''ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ'' అని పలకరించింది.

''ఏమిటి?'' అన్నాను.

''సెకండ్ ఫారం 'ఏ' సెక్షను ఎక్కడో చెబుతారా?'' అంది.

ఆ దబాయింపు బడాయి చూస్తే కోపం వచ్చింది ''ప్యూన్‌ను అడగండి'' అన్నాను.

''మీరూ కొత్తగా వచ్చారా?''

'అయ్యో అమాయకురాలా!' అనుకున్నాను.

''సారీ. వెళతానండి. క్లాసెక్కడో కనుక్కోవాలి'' అంది బయటికి పడుతూ.

''నేను చూపిస్తాను. రండి'' అని ఆమెతోపాటు వెళ్లి క్లాసు చూపించి వచ్చాను.

ఆవిడ చాలా కలుపుగోలు మనిషనీ, బాగా చురుకుగా ఉంటుందనీ తెలుసుకోటానికి చాలా కాలంపట్టలేదు. ఒక రోజు స్టాఫ్ రూంలో మేమిద్దరమే ఉన్నాము. ఏదో కూని రాగం తీస్తూ పుస్తకాలు దిద్దుతూంది.

''బాగా పాటలు వచ్చా మీకు?'' అన్నాను.

''బాగా రావు. కొద్దిగా వచ్చు'' అంది నవ్వుతూ.

చాలా ఆకర్షణీయంగా నవ్వుతుంది తను.

''పాడతారా?''

మృదువుగా తీయగా ఓ ఇంగ్లీషు పాట పాడింది. ఆ పాట అర్థం గుండె కదిలించి వేసింది.

''తెలుగు పాటలు రావా?'' అన్నాను.

''మేము కాన్వెంటులో చదివాము. చాలా వరకు ఆంగ్లో ఇండియన్‌లా పెరిగాము.''

''అందుకే కాబోలు లిప్‌స్టిక్ వేసుకోటం.'' వెంటనే నాలిక కొరుక్కున్నాను అనవసరపు చనువు తీసుకున్నందుకు.

ఆమె నవ్వింది. ''మానెయ్యమంటారా?''

''మీ ఇష్టం. నేను తమాషాగా అన్నాను, ప్లీజ్.''

''ఫర్వాలేదండి'' అంది.

మరుసటి రోజు తను లిప్‌స్టిక్‌తో రాలేదు!

ఆమెను గురించి మరికొన్ని వివరాలు తెలిశాయి. వాళ్ల నాన్నగారు విజయవాడలో రైల్వే ఉద్యోగి. అమ్మ చనిపోయింది. ఒక అన్నయ్య మాత్రం ఉన్నాడు, చదువు సంధ్యలు లేకుండా. వాళ్ల చుట్టాల ఆవిడ ఈ ఊళ్లోనే నర్సుగా పనిచేస్తూంది. ఆమె క్వార్టర్సులో ఉంటూంది ఎలిజబెత్. తను అందరితోనూ చనువుగా తిరిగేది కాని, నా పైన ప్రత్యేకంగా అభిమానం ఉన్నట్లు కనిపించేది. నాకు ఆ అమ్మాయి అంటే అభిమానం కలిగిందని వేరే చెప్ప నక్కర లేదుగా.

''ఈ రోజు సాయంత్రం మా ఇంటికి రారూ?' అని అడిగింది ఒకనాడు.

''ఏం విశేషం?'' అన్నాను పరీక్షగా చూస్తూ. కొత్త చీరతో బాగా ముస్తాబు చేసుకుంది.

''నా పుట్టిన రోజు.''

''థేంక్యూ. మెనీ హేపీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే'' అని కరచాలనం కోసం అన్నట్లు చెయ్యి చాచాను. వెంటనే నా తప్పు తెలుసుకున్నట్లు చెయ్యి వెనక్కి పెట్టుకున్నాను. ఎల్సీ వెంటనే ఆ చెయ్యి పట్టుకుంటూ, ''ఇప్పుడు నిన్ను ఎవరైనా వెనక్కి తీసుకుంటారా?'' అంది స్వచ్ఛంగా నవ్వుతూ.

ఆ సాయంకాలం ఒక మంచి చీర, బ్లౌజుపీసు కొని తీసుకు వెళ్లాను తనకోసమని.

మార్గరెట్‌తో ఆ రోజే పరిచయం అయింది. చాలా కలుపుగోలు మనిషి అనుకున్నాను, ఆమె ఆతిథ్యం గమనించి. ''నాకు అమ్మ లేదు, రాబర్ట్. కాని, ఈ ఆంటీ నాకా కొరత తెలియనివ్వదు'' అంటూ ఆమెను హత్తుకుపోయింది ఎల్సీ. ఆ అమాయకత చూస్తుంటే నా కళ్లు చెమర్చాయి.

''ఆంటీ, వీరు హైస్కూలు టీచరయినా గర్వం కొంచెం కూడా లేదు. మా అందరితో చక్కగా మాట్లాడతారు. నాకు చాలావరకు వీరితోనే కాలక్షేపం'' అని నన్ను గురించి చెప్పింది.

నేను చీర, బ్లౌజు పీసు ఇస్తే తెల్లబోయింది. ''వద్దండీ. ఈ బహుమతులు నేను తీసుకోలేను.''

''ఏం'' అన్నాను కోపంగా.

''ఎప్పుడూ అలవాటు లేదు. ఇంకేదో గుర్తు వచ్చి బాధగా ఉంటుంది.''

''బాధ ఎందుకూ?''

''....''

''నీకు నామీద ఏ మాత్రం అభిమానం ఉన్నా ఇవి తీసుకోక తప్పదు, ఎల్సీ. మీ ఇంట్లో వాళ్లు ఇస్తే ఇలాగే తిప్పికొడతావా?'' ఆమెను ఏక వచనంతో సంబోధిస్తున్నానని గ్రహించే విచక్షణ లేకపోయింది.

''కోపం వచ్చిందా, రాబర్ట్? మా ఇంట్లో వాళ్లు ఎవరూ నాకు బహుమతులు తీసుకురారు. మీ కంటే ఆత్మీయులు మాత్రం నాకు ఎవరున్నారు? అలాగే తీసుకుంటాను.''

కబుర్లు అయ్యాక టీ తీసుకుని ఇంటికి వచ్చాను. ఎలిజబెత్ మాటలు పదే పదే గుర్తుకు వస్తున్నాయి. తన స్వచ్ఛమైన నవ్వు, అమాయకత మా పరాను గుర్తు తెచ్చాయి. పరా, నేను ప్రేమ సంభాషణలు జరుపుకోలేదు కాని, చిన్నప్పటినుండి తను నాదనే భావం బాగా ఏర్పడిపోయింది. కాని, విధి బలీయం కదూ! తా నెవరినో ప్రేమించానంది. వాళ్ల వివాహానికి నా సహాయాన్ని అర్థించింది. నాకు మించిన ఆప్తులు లేరు మరి! నేనిలా నా చేతులారా తన వివాహాన్ని జరిపించాను. బంధువుల తాకిడికి తట్టుకోన

కాక నా మూగ బాధను భరించవలసి వచ్చింది. అదేమీ సులభమయిన కార్యం కాదు. కాని దేవుడిమీద భారం వేసి అంతా భరించాను. ఆ రాత్రి అంతా ఆలోచనలతో మగతగా నిద్రపోయాను.

మరుసటి రోజు స్కూలుకు సిద్ధం అవుతూంటే ఎలిజబెత్ వచ్చింది.

"నీవా...ఎల్సీ!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"నేనే. ఏం, మీ ఆహ్వానం లేకుండా రాకూడదా?"

"కూడదని ఎవరన్నారు? కూర్చో. బ్రహ్మచారిని. అతిథి మర్యాదలు చేతగాకపోతే క్షమించు."

"మా స్నేహితురాలు ఇంటికి వెళ్లివస్తూ దారేకదా అని వచ్చాను."

"వచ్చినందుకు నా జాలియిషీ నేను అడగలేదుకాని..." ఫ్లాస్కుతో బయలుదేరబోతున్న నన్ను ఆపింది. "మీ మర్యాదలకోసం రాలేదు, రాబర్ట్. కాస్త కబుర్లు చెప్పుకొవచ్చని వచ్చాను."

"నాకు కబుర్లేమీ చేతగావు. నీ పాట వినాలని మాత్రం కోరికగా ఉంది."

విషాదంగా, తియ్యగా పాడింది.

"ఎప్పుడూ విషాద గీతాలే పాడతా వెందుకు, ఎల్సీ? నిన్నంత దగాచేసిన ప్రేమికు డెవడు?"

పేలవమైన గల గలతో నవ్వింది. "దగా చెయ్యలే దింతవరకు. చేస్తాడేమో మరి, తెలీదు."

అంతలో స్కూలుకు టయిమయింది. ఇద్దరం బయలుదేరాము.

మే మిద్దరం స్టాఫ్ రూంలో అడుగు పెట్టగానే అందరూ మా వేపు వింతగా చూశారు. ఎల్సీ ఇదంతా పట్టించుకున్నట్లుగా లేదు. తన క్లాసుకు వెళ్లింది గబగబా.

ప్రకాశం నవ్వుతూ, "కంగ్రాచ్యులేషన్స్" అన్నాడు. నా కర్థంగాక తెల్లబోయి చూశాను.

"ఏమీ తెలీనట్లు ఆలా చూస్తావేమిటోయ్! ఎప్పుడు నిరయించుకున్నారు పెళ్లి?"

"ఎవరిది?" అన్నాను కటువుగా.

"మీదే. ఎలిజబెత్ గారిదీ, నీదీను. ఎంతయిన అదృష్టం నిన్ను వరించింది."

'ఓరి దుర్మార్గుడా!' అనుకున్నాను.

"బాబ్బాబూ, అంత కోపంగా చూడకు! ఏదో పది మందీ అనుకునేది చనువుకొద్దీ పైకి అనేశాను."

నేనేం మాట్లాడలేదు. శ్రద్ధగా కాంపోజిషన్ పుస్తకాలు దిద్దటం మొదలు పెట్టాను. ఆ రోజంతా ఎల్సీని తప్పించుకు తిరిగాను. సాయంకాలం కాఫీ తీసుకుని గదికి చేరుకున్నాను. ఆ రోజు జరిగిన సంఘటన లన్నీ తలుచుకుని, 'బాబోరా! ఎంత పని అయింది!' అనుకున్నాను. నాకూ ఎల్సీకీ ఏలాంటి భావమూ లేకపోవచ్చు కాని, లోకులు ఆలా అనుకోవటం సహజమే మరి.

"ఏమండోయ్ తెగ ఆలోచిస్తున్నారు" అంటూ వచ్చింది ఎల్సీ. "ఈ రోజంతా మీతో మాట్లాడటమే పడలేదు" అంది కుర్చీ లాక్కుని కూర్చుంటూ.

నిట్టూర్పు అణుచుకుంటూ, "ఎల్సీ, నా గదికి ఇక రావద్దమ్మాయ్" అన్నాను.

"ఇదేం అన్యాయం? నిన్న ఏమో కాఫీ ఇచ్చి సత్కరించబోయారా? ఈ రోజు రాగానే ఇక

రానేవద్దంటున్నారే!"

"లోకులు ఏమనుకుంటారో అని భయం కూడా లేదా మీకు?"

"వాళ్లు అనుకోటం సహజమేకాని అది అసత్యమయినప్పుడు మనకు బాధ ఎందుకు?"

"అసత్యమనేగా మరి బాధ?"

"దాన్ని సత్యంగా మారుద్దామంటారా?" అని గలగల నవ్వింది.

తెల్లబోయి చూశాను.

"అంత అలా ఆశ్చర్యపోతారేం? మిమ్మల్ని ఏమీ శ్రమ పెట్టను లెండి. నిజం చెప్పాలంటే ఈ హృదయంలో స్థానం భర్తీ అయిపోయింది. నో వేకెన్సీ." మళ్లీ నవ్వింది.

"ఎవరా అదృష్టవంతుడు?"

"అదృష్టవంతుడా? ఏమో మరి. జేమ్సు ఆ మాట ఒప్పుకోవాలిగా?"

"ఏం చేస్తుంటారాయన?"

"విజయవాడ రైల్వే హాస్పిటల్‌లో మేల్ నర్సు."

"మరింకేం? త్వరగా శుభకార్యం కానివ్వరాదూ."

"నయమే. మా నాన్నగారికి అసలు ఇష్టం లేదు. చూడాలి, ఎప్పుడు కాలం అనుకూలిస్తుందో."

"మీ నాన్నగారికి ఎందుకు ఇష్టంలేదు?"

"ఆయనో చండశాసనుడు. జేమ్సు కాథలిక్. నేను ప్రొటెస్టెంటును. ఎలా ఒప్పుకుంటారు నాన్నగారు?"

"మీ పరిచయం?..."

"నాన్నకు తెలుసు. అందుకే చాలా కట్టుదిట్టాల్లో ఉంచారు."

"ఇక్కడికి వచ్చేముందు జేమ్సును కలుసుకున్నావా?"

"ఆఁ, అప్పటికి తనకు జ్వరంగా ఉంది. హాస్పిటల్‌లోనే ఉన్నారు. నన్ను చూడగానే కన్నీళ్లతో, 'ఎల్సీ! నీ కోసమయినా బతుకుతాను. నన్నెన్నటికీ వదలనని హామీ ఇయ్యి' అన్నారు. నేను ఆయన చేతిలో చెయ్యి వేసి వచ్చాను."

"మీ నాన్నగారు ఒప్పుకోకపోతే పెళ్లి ఎలా జరుగుతుంది?"

"ప్రపంచంలో అన్నీ అందరి అంగీకారాలతోను జరుగుతున్నాయా?".

"జేమ్సుకు మనిద్దరి స్నేహాన్ని గురించి తెలిస్తే అనుమానం రాదూ?"

"పోనీ, నన్నంత త్వరలో అనుమానించే వ్యక్తి పెళ్లి చేసుకుని మాత్రం ఏమి సుఖపడతారు?"

"ఏమిటబ్బా ఈవిడ స్వభావము!" అని ఆశ్చర్యపోయాను.

మరుసటి రోజు స్టాఫ్ రూంలో ఏదో గొడవ పడుతున్నారు. ఏమిటా అని విచారిస్తే ప్రకాశానికి విరిగిన కుర్చీ వేశారట. ఆయన మామూలుగా కూర్చునేసరికి కింద పడ్డారట!

"ఎవరో ఈ పని కావాలనే చేశారు" అన్నారు ప్రకాశం నా వేపు గుర్రుగా చూస్తూ.

"ఇంకెవరు? ఆ ఎలిజబెత్‌గారు చేసి ఉంటారు" అన్నాడు నారాయణరావు.

"ఆమె ఏమయినా అంటే రాబర్ట్సుకు కోపం వస్తుందండోయ్" అని పకపక నవ్వాడు దీనదయాళ్.

అందరూ ఆయనతో శ్రుతి కలిపారు.

నాకు నిజంగా కోపం వచ్చింది. "తెలిసీ తెలియక ఎలిజబెత్‌మీద నిందారోపణ చేస్తే నాకెందుకు కోపం రాదు? ఆమె స్నేహితుడుగా కోపం వస్తేమాత్రం అసహజం ఏముంది?" అన్నాను.

"ఊరుకోండి బాబూ. మరీ చిన్నపిల్లలవుతున్నారు" అని తెలుగు మాస్టారు సర్ది చెప్పారు.

ఆ రాత్రి ఏమీ తోచక సినిమాకు వెళ్లాను. థియేటర్లో ఎల్సీ కనిపించింది. ఆమెతోకూడా ఒక యువకుడు కూర్చుని ఉన్నాడు. ఇద్దరూ ఉల్లాసంగా

కబుర్లు చెప్పుకుంటూ సినిమా చూస్తూ ఆనందిస్తున్నారు. ఇంటర్వెల్‌లో నన్ను చూసి చిరునవ్వు నవ్వింది. సినిమా పూర్తి కాగానే గబగబా నా దగ్గిరికివచ్చి, "మీరు సినిమాకు వస్తున్నట్లు చెప్పలేదే?" అంది.

"నీవుమాత్రం చెప్పావా?"

"వస్తానని నే ననుకోలేదు. ఇదిగో, వీరే జేమ్సు. సాయంకాలం ఇంటికి వెళ్లగానే దర్శనం ఇచ్చారు."

"రేపు స్కూలుకు నాగాయేనా?"

"తప్పక. జేమ్సు ఉండగా స్కూలెందుకు?" అని నవ్వింది. ఇంతకూ జేమ్సు ఒక మాటయినా మాట్లాడలేదు. చిరునవ్వుతో నిలుచున్నాడు. వెళ్లేటప్పుడు మాత్రం, "వస్తానండీ" అన్నాడు.

రెండు రోజుల తరవాత తను, జేమ్సు కలిసి తీయించుకున్న ఫోటో చూపించింది.

"చాలా బాగుంది. నీ మొహం మరీ ఆనందంతో పొంగిపోతూంది. ఈ ఫోటో నేను మీ నాన్నగారికి పంపితే ఏమవుతుంది?"

"పంపి చూడండి" అని నవ్వింది.

ఆ ఫోటో పదిలంగా ఆల్బంలో దాచుకున్నాను. తను అడ్డు చెప్పలేదు.

పదిహేను రోజుల తరవాత, ఓ ఆదివారం భోజనమయ్యాక చిన్న కునుకు తీస్తున్నాను. ఎవ్వరలో తట్టి లేపినట్లయింది. చూద్దునుగదా, ఎల్సీ. కళ్లు ఎర్రబడి వాచాయి. నా నిద్రమత్తు తొలగిపోయింది. చన్నీళ్లు మొహంమీద పోసుకుని త్వరత్వరగా వచ్చాను. "ఏమిటే, ఎల్సీ?" అన్నాను.

"రాబర్ట్, నా సర్వస్వం నాశనమయింది. నే నెందుకికా బ్రతుకుతున్నానో అర్థంకావటంలేదు" అంది వచ్చే ఏడుపు ఆపటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

ఆమె కళ్లలో వింత వెలుగులు, పెదవులపై చిరుహాసాన్ని మాత్రమే చూసిన నేను ఈ దీనమూర్తిని చూసి చలించిపోయాను. ఆమెను ఓదారుస్తూ అసలు ఏమిటి సంగతి అని అడిగాను. చేతిలోని ఎక్స్‌ప్రెస్ డెలివరీ ఉత్తరం ఇచ్చింది.

"డియర్ ఎల్సీ,

నీనుండి ఉత్తరాలే రాలేదని డాడీ కంగారు పడుతున్నారు. అన్నట్లు నీ బాయ్ ఫ్రెండు జేమ్సుకు పెళ్లి స్థిరపడిందనీ, రేపు నెలలో వివాహమనీ విన్నాను. నాన్నగారికి ఈ విషయం తెలిసి నీకు వ్రాయమన్నారు. అతనికి నీవు ఉత్తరాలు వ్రాయకూడదని చెప్పమన్నారు. [illegible]టనే అడిగినట్లు చెప్పు. త్వరలో నీ విక్కడికి వస్తే బాగుంటుంది.

ప్రేమతో
జాన్."

అనూహ్యం

"మీ అన్నయ్య వ్రాశాడా?"

అవునని తల ఊపింది.

"జేమ్సు నిజంగా అంతపనీ చేశాడా?"

"నేను నమ్మలేను, రాబర్ట్. ఆయనపై విరక్తి కల్పించాలని అలా వ్రాశాడేమో అన్నయ్య?"

"నీకు నిజం ఎలా తెలుస్తుంది, ఎల్సీ?"

"నా కెలా తెలుస్తుంది? జేమ్సు వెళ్లినప్పటినుండి ఉత్తరాలు వ్రాయటం లేదు."

"నీవు ఇంటికి వెళ్లి రారాదూ?"

"ఊహూ, నేను వెళ్లను. అక్కడ పెళ్లి ప్రయత్నాలు జరుగుతూంటాయి. నా కంఠంలో ప్రాణం ఉండగా జేమ్సునుగాక ఎవ్వరిని చేసుకోను."

ఆ విషయం తను చెప్పకుండానే గ్రహించాను.

"నేను విజయవాడ వెళ్లిరానా?"

"మీరా?" అంది ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఏం వెడితే?"

"మీరు వెళితే నిజం తెలుస్తుంది. కాని...నిజంగానే జేమ్సు ఇంకొకరి సొత్తయ్యే పక్షంలో ఆ నిజం తెలుసుకోవాలని లేదు."

"ఎన్ని రోజులు నిన్ను ఇలా మభ్యపెట్టుకుంటావు?"

సమాధానం కన్నీళ్లే.

మరునాడే విజయవాడ వెళ్లాను, జేమ్సును కలుసుకోవటం కష్టమనిపించలేదు.

"నమస్తే" అన్నాను.

"హలో! మీరా?" అన్నాడు చిరునవ్వుతో.

"గుర్తున్నానా?"

"మిమ్మల్ని మరిచిపోవటమా?"

"ఏమంత ప్రత్యేకత? ఎల్సీ మిమ్మల్ని కొన్ని విషయాలు అడిగి రమ్మని పంపింది."

"ఏమిటవి?"

"మీకు ఎవరితోనో పెళ్లి స్థిరపడినట్లు విన్నది. చాలా బాధపడుతూంది. నిజం తెలుసుకుని రమ్మని పంపింది."

"మీరిద్దరూ బాగా చనువుగా ఉంటారు కదూ!"

సమాధానంగా చిరునవ్వు నవ్వాను.

"ఎల్సీ ఇలాగే ఆకర్షిస్తుంది మనుషుల్ని."

"...."

"ఇంతకూ పెళ్లి స్థిరపరచడం జరిగిందని చెబితే తనేం చేస్తుందిట?"

"ఇదేం ప్రశ్న? తను అసలు పెళ్లి ఎలా చేసుకుంటుంది?"

"నిజమే. కాని నా వివాహం స్థిరపడలేదు."

"సో గ్లాడ్" అంటూ కరచాలనం చేశాను.

"మీరు ఉత్తరాలు వ్రాయటం లేదిటగా?"

"ఊహూ."

"ఎందుకు మానేశారు? తను ఎంత బాధపడుతూందో మీకు తెలీదా?"

"ఓ ప్రశ్న అడుగుతాను, నిజం చెప్పండి. ఎల్సీకి మీవంటి స్నేహితులు ఎందరున్నారు?"

ఒక్కసారిగా స్తబ్ధుణ్ణి అయ్యాను.

"మొన్న ఏలూరు వచ్చినపుడు నా స్నేహితుణ్ణి కలుసుకున్నాను. వాడు ఎన్నో విషయాలు చెప్పాడు. వాడూ జనరల్ హాస్పిటల్‌లో పనిచేస్తున్నాడు."

"ఏం చెప్పాడు?"

"మీకు కుతూహలం ఉండటం సహజమే. ఎల్సీ ఏలూరు మొత్తంలో పేరు తెచ్చుకున్నదట. ఎప్పుడూ సినిమాలు, షికార్లు! బోలెడంతమంది స్నేహితులట! హాస్పిటల్లో అందరూ తన స్నేహితులేనటగా?"

"ఎల్సీ ఎంత కలుపుగోలు మనిషో, ఎంత సహృదయో మీకు తెలిసి...."

"ఆమె హృదయం మీకు తెలిసినంతగా నాకు తెలీదులెండి."

"మీరెన్ని మాటలన్నా పడతానుగాని ఎల్సీ విషయంలో అనుమానానికి తావివ్వకండి. తను మాలిన్యం లేని మాణిక్యం."

"మిస్టర్, ఆ మాణిక్యాన్ని మీరే ఉంచుకోండిగాని ఆ విషయాలేవీ నాతో ఇక మాట్లాడవద్దు. ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ" అని లేచి నిలబడ్డాడు. అక్కడ ఇంకొక్క క్షణమయినా ఆగాలనిపించలేదు. ఈ సంఘటనను గూర్చి ఎల్సీకి చెప్పలేదు.

ఇప్పటికే నా పేరు, ఎల్సీపేరు ప్రచారంలో ఉందని తెలుసు. నా స్నేహమే తన వైవాహిక జీవితానికి అవరోధాలు కల్పించిందా అని కుమిలిపోయాను. ఆనాడు గట్టిగా చెప్పాను ఎల్సీతో: "నీ వెప్పటికీ నా గదికి రాకు. నాతో మాట్లాడకు." నిర్లిప్తంగా నవ్వింది. "నా పరువు ప్రతిష్ఠలు ఏనాడో పోయాయి. ఒక మార్గరెట్ దృష్టిలోనే నేను పతితురాలి ననుకున్నాను. నిజమే, నాతో తిరిగితే సంఘంలో మీ ప్రతిష్ఠకు భంగం

బంధంతో అనుబంధం ఫోటో—దిలీప్‌కుమార్ (హైదరాబాదు)

రాదూ!" నోటినుండి మాట రావడానికి కాస్సేపు పట్టింది.

"నేను వంగవాణ్ణి, ఎల్సీ. ఏంచేసినా చెల్లుతుంది మనదేశంలో. అదే నిన్ను గురించి అబద్ధాలు ప్రచారం లోకి వస్తే జీవితం నుడిగుండంలో చిక్కుకుంటుంది."

నవ్వింది వేదాంత ధోరణిలో. "ఈ నిజాలు సత్యాలన్నీ నాకూ తెలుసు."

"మరి ఎందుకు పాటించవు?"

"అన్నిటిని మించి నా ఆత్మ సాక్షి ఉంది. పైన ప్రభువులున్నారు. ఇంకెవర్నీ నేను లక్ష్యపెట్టను."

"జీవితానుభవం లేకుండా మాట్లాడుతున్నావు! ఆవేశంలో నీవనుకునే ఆదర్శాలు నీ జీవితంలో తుఫాను లేపుతాయి! నా మాట విను, ఎల్సీ. నాకంటే నీ మేలు కోరేవారు ఎవరూ లేరు."

"ఇక్కడికి రావద్దంటారు. అంతేనా?"

"...."

"మంచిదే. వెళతాను. నన్ను మరిచిపోకండి." కన్నీళ్లు ఆపుకుంటూ త్వరగా వెళ్ళిపోయింది.

ఆ రాత్రి నాకు భయంకరంగా గడిచింది. మూడు రోజులు సెలవు పెట్టి ఇంటికి వెళ్లాను. గదికి రాగానే లోకల్ పోస్టులో వచ్చిన ఉత్తరం కనిపించింది.

"రాబర్ట్,

నేను వెళ్లిపోతున్నాను. ఎక్కడికో చెప్పలేను. ఏ మారుమూలో మిగిలిన రోజులు గడిపెయ్యాలని ఉంది. చిరునవ్వుముఖాల వెనక విషం దాగి ఉంటుం దని తెలుసుకొని అప్రతిభురాలినయ్యాను. నేను చేసిన పాపం... స్నేహపూర్ణ హృదయం కలిగి ఉండటమే. దానికి పర్యవసానం...మార్గరెటును కలుసు కోండి. రసవత్తరంగా వినిపిస్తుంది.

సెలవు,

ఎల్సీ."

స్కూలుకు వెళ్లగానే అందరూ ఆశ్చర్య పోతున్నట్లుగా, "ఎలిజబెత్‌గారు ఇంక ఉద్యోగం చెయ్యరా?" అని నన్ను అడిగారు.

"నాకేం తెలుసు?"

"అయితే మీ రిద్దరూ పెళ్లిచేసుకోవటానికి వెళ్ల లేదా?" దీనదయాళ్ ప్రశ్న.

లాగి చెంపకు పెట్టాలనిపించింది.

"సారీ.... మిస్టర్" అని వెళ్లిపోయాడు.

ఎన్నో రోజులు ఎల్సీని గురించి ఆలోచించాను. నిశ్శబ్దంగా కన్నీళ్లు కార్చాను. నిర్మల హృదయంతో నవ్వే నా ఎల్సీ ఏనాటికీ మార్గరెట్ చిత్రించిన వ్యక్తి కాదని నాకు బాగా తెలుసు.

• • •

అప్పటికే తెల్లవారింది. రాజు నిట్టూర్పుస్తూ, "ఆమె ఎక్కడుందో తెలుసుకో, రాబర్ట్" అన్నాడు.

"తెలుసుకొని....?"

"నే నొక సలహా ఇస్తానుగాని అపార్థం చేసుకోవు గదా?"

"......"

"ఎల్సీని పెళ్లిచేసుకో."

నవ్వాను. "ఇంకా ఎల్సీ నీ కర్థం కాలేదా? జీసస్‌ను గాక తనెవ్వరినీ చేసుకోదు. అదే ఆ స్త్రీలోని రహస్యం. నీకూ నాకూ అమూహ్యం." ★